

Arrest

nr. 128 284 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoekster dient op 20 september 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 3 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag

onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht op 22 oktober 2013.

Het betreft thans de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.09.2012 en aanvulling op 20.12.2012 werd ingediend door :

D., C.

Geboren op (...) te (...)

Bij DVZ ook gekend als:

O., S. geboren op (...) te (...) geboren op (...) te (...) geboren op (...)

Wettelijke vertegenwoordiger van:

D., M. M. geboren op (...)

D., M. M. geboren op (...)

Nationaliteit: Mongolië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij omwille van levensbedreigende problemen haar geboorteland diende te ontvluchten. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de bewering dat een terugkeer een schending zou zijn van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing te New York; de loutere vermelding van art. 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, volstaat niet als buitengewone omstandigheid, daar er geen bewijzen van aanwezig zijn.

Wat betreft de bewering dat het onwenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie betrokkene terug te sturen naar haar geboorteland, dat een terugkeer voor haar een trauma zou betekenen en dat een terugkeer niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken; betrokkene toont dit niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding dat het onmenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie betrokkene terug te sturen naar haar geboorteland, dat een terugkeer voor haar een trauma zou betekenen, en dat een terugkeer niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken, volstaat niet als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene verwijst naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers. Het is aan de betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van

herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige elementen (betrokkene haalt aan dat zij Nederlands beheert en lessen hiertoe gevolgd heeft, betrokkene verklaart werkbereid te zijn, heeft een vrienden en kennissenkring opgebouwd, betrokkene verklaart dat haar centrum van belangen in België gevestigd is; betrokkene haalt aan dat zij op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein, en op andere terreinen van het maatschappelijk leven; betrokkene legt certificaten Nederlands voor alsook getuigenverklaringen en een attest van werkbereidheid) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In wat als een enig middel kan worden beschouwd, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van haar middel stelt de verzoekster het volgende:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

In haar negatieve beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker de schending van art 3 EVRM niet aantoon.

Deze stelling van verwerende partij wordt aangenomen zonder enig onderzoek over de situatie van verzoekster.

Verzoekster verblijft al bijna jaren in België, is altijd bereid geweest om te werken teneinde in haar levensonderhoud te voorzien.

Bovendien heeft verzoekster duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd.

Verwerende partij doet verder geen onderzoek over de feitelijke situatie van verzoekster.

Verzoekster is de Nederlandse taal goed machtig.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEËRS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verhinderen dat de betrokkene de aanvraag tot machtiging kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de door de verzoekster in de aanvraag aangehaalde elementen en wordt op concrete wijze toegelicht waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Waar de verzoekster ter ondersteuning van het middel stelt dat de gemachtigde oordeelt dat de verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde zonder enig onderzoek over haar situatie en waar de verzoekster stelt dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening hield met een aantal elementen (het jarenlange verblijf in België en de bereidheid om te werken, de duurzame sociale bindingen en de grote vrienden- en kennissenkring, de goede kennis van het Nederlands), dient te worden opgemerkt dat deze kritiek eerder de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft.

De verzoekster maakt overigens op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat geen rekening zou zijn gehouden met of dat niet voldoende werd gemotiveerd omtrent de in de aanvraag aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM en omtrent haar sociale bindingen en kennissenkring in België. De bestreden beslissing bevat hieromtrent de volgende uitdrukkelijke motieven: *"Betrokkene haalt aan dat zij omwille van levensbedreigende problemen haar geboorteland diende te ontvluchten. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een*

inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren” en “De overige elementen (betrokkene haalt aan dat zij Nederlands beheert en lessen hiertoe gevolgd heeft, betrokkene verklaart werkbereid te zijn, heeft een vrienden en kennissenkring opgebouwd, betrokkene verklaart dat haar centrum van belangen in België gevestigd is; betrokkene haalt aan dat zij op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein, en op andere terreinen van het maatschappelijk leven; betrokkene legt certificaten Nederlands voor alsook getuigenverklaringen en een attest van werkbereidheid) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze motieven niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn in het licht van de elementen die zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar voor bracht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Een zorgvuldige voorbereiding impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig is ingediend, te weten onder meer of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn/haar aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem/haar verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit deze uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die zij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4 De verzoekster verwijt de gemachtigde enerzijds te oordelen dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde zonder enig onderzoek te voeren omtrent haar situatie en stelt anderzijds dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening hield met haar jarenlange verblijf in België en de bereidheid om te werken, de duurzame sociale bindingen en de grote vrienden- en kennissenkring en haar goede kennis van het Nederlands.

De Raad wijst er evenwel op dat niet uit het oog mag worden verloren dat de thans bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag die de verzoekster heeft ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals reeds hogerop werd besproken, komt het in dit kader aan de aanvrager toe om de buitengewone omstandigheden op een precieze manier uiteen te zetten in de aanvraag. De bewijslast terzake berust op de aanvrager. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt *in casu* dan ook evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of de betrokkene aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf slechts op de volgende, vage en algemene wijze beriep op een schending van artikel 3 van het EVRM als zijnde een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

“Allereerst kan verzoekster de aanvraag niet richten vanuit haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.”

De verweerder oordeelt hieromtrent in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat zij omwille van levensbedreigende problemen haar geboorteland diende te ontvluchten. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Gelet op de zeer vage vermeldingen in de aanvraag om machtiging tot verblijf en gelet op de bewijslast die te dezen onmiskenbaar op de verzoekster zelf rustte, kan de verzoekster dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde “de situatie van de verzoekster” verder diende te onderzoeken. De verzoekster kan de eigen onzorgvuldigheid bij het onderbouwen van haar aanvraag niet afwentelen op de verweerder.

3.5 Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekster niet toelicht welke duurzame sociale bindingen en grote vrienden- en kennissenkring zij zou hebben opgebouwd en op welke wijze haar jarenlange verblijf in België, in die mate dat deze elementen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden uitmaken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens dat de elementen die de verzoekster thans aanhaalt, wel degelijk in de beoordeling van de gemachtigde werden betrokken. De gemachtigde oordeelt met name als volgt:

“De overige elementen (betrokkene haalt aan dat zij Nederlands beheert en lessen hiertoe gevolgd heeft, betrokkene verklaart werkbereid te zijn, heeft een vrienden en kennissenkring opgebouwd, betrokkene verklaart dat haar centrum van belangen in België gevestigd is; betrokkene haalt aan dat zij op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein, en op andere terreinen van het maatschappelijk leven; betrokkene legt certificaten Nederlands voor alsook getuigenverklaringen en een attest van werkbereidheid) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De verzoekster verzuimt ook op dit punt om te verduidelijken in hoeverre deze motieven zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding.

Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is nu de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoekster en de overige voormelde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163 817). De gemachtigde kan dan ook niet verweten worden dat hij geen onderzoek gevoerd heeft in de fase van ontvankelijkheid naar elementen die pas nadien, wanneer een ontvankelijke aanvraag zou voorliggen in de gegrondheidsfase behandeld en beoordeeld dienen te worden.

3.6 Waar de verzoekster stelt dat geen feiten als bewezen of niet bewezen beschouwd mogen worden zonder de betrokkene direct en persoonlijk om inlichtingen te vragen, moet er op gewezen worden dat de thans bestreden beslissing de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Het komt in dit kader aan de aanvrager toe om duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen men zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te bekomen. Het komt alleszins niet aan de gemachtigde toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf bij de aanvrager bijkomende elementen of inlichtingen op te vragen. De Raad benadrukt dat de verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen.

De verzoekster toont *in casu* op geen enkele wijze aan dat door haar in het kader van haar verblijfsaanvraag aangebrachte gegevens en/of stukken niet correct zijn weergegeven of dat bepaalde relevante elementen ten onrechte niet zijn betrokken in de besluitvorming.

3.7 Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou zijn voorbereid of dat de gemachtigde niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan derhalve niet worden aangenomen.

3.8 Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE